

Arrest

nr. 216 931 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 januari 2016, verklaart er zich op 25 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 4 april 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 5 april 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.K.S., bent een Afghaanse burger van Pashtoun origine en soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig uit het dorp Sra Mata behorend tot het district Dashte Archi van de provincie Kunduz. Uw moedertaal is Pashtou en u bent ongehuwd. Twee à tweeënhal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken als soldaat in het Afghaanse Nationaal Leger. U volgde eerst een training in Kabul waarna u als teamleider aangesteld werd in de provincie Laghman.

Nadat u begon te werken in het leger, merkten de taliban van uw regio op dat u lang niet aanwezig was in het dorp. Ze kwamen bij u thuis en spraken met uw vader. Ze zeiden hem dat ze wisten dat u voor de overheid werkte. Uw vader liet hen weten dat hij niet wist waar u was. Enige tijd na dit bezoek werd uw vader 's nachts doodgeschoten op straat. De volgende dag ging u naar uw oom die in de stad Kunduz woonde en bleef daar ongeveer een maand. U durfde niet naar uw huis in het district Dashti Archi gaan omwille van de talibanaanwezigheid daar. Echter kwamen de talibanleden te weten dat u bij uw oom logeerde. Vervolgens kwamen ze bij uw oom. Toen ze aan de deur kwamen, was u in de kamer binnen in het huis. De talibanleden praatten met uw oom. Ze kwamen echter niet binnen. Na dit incident ging u dan terug aan het werk. Ongeveer één à anderhalf jaar later begonnen de talibanleden van uw dorp uw jongere broer te vragen om zich aan te sluiten bij hun groep. Hiervoor kwamen ze verschillende keren bij uw moeder thuis. Bij hun laatste bezoek bedreigden ze uw broer, moeder en uw oom dat, indien u niet stopte met uw job bij de overheid, ze uw broer zouden ontvoeren of uw huis in brand zouden steken. Hierop beloofde uw oom dat u uw job zou opzeggen en zou terugkomen. De taliban gaven uw familieleden een week tijd en vermeldden dat ze na een week in actie zouden schieten. Nadat u dit nieuws vernam kwam u terug naar uw oom die in de stad woonde en bleef daar gedurende 25 à 30 dagen. Ondertussen informeerde uw oom de taliban dat u uw job had stopgezet. Vervolgens vroegen de taliban naar uw locatie. Uw oom durfde echter niet zeggen waar u was. Omdat het risico bestond dat u bij uw oom door de taliban gevonden en vermoord zou worden, verliet u het land.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten op 12 oktober 2015. U ging eerst illegaal naar Iran en dan naar Turkije waarna u over zee Griekenland bereikte. Vervolgens reisde u over land onder meer via Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland en kwam u op 14 januari 2016 in België aan. Op 25 januari 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming.

Na uw aankomst in België werd u door uw neef in Kunduz geïnformeerd dat uw broer twee à drie maand na uw vertrek door de taliban ontvoerd werd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, uw badge van het leger, twee attesten van een militaire opleiding die u volgde, uw Kabul Bankkaart en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Gelet op de vaagheid van uw verklaringen kan het CGVS geen geloof hechten aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban, of aan de bedreigingen die uw vader en uw broer kregen van dezelfde talibangroep.

Vooreerst beweerde u dat de taliban te weten waren gekomen dat u voor de overheid werkte waarna ze u begonnen te bedreigen. Ze kwamen immers bij uw vader en vertelden dat u moest stoppen met uw job. Gevraagd naar details over deze bezoeken kon u echter geen specifieke informatie bezorgen aan het CGVS. Deze talibanleden die bij u thuis kwamen, zouden mensen van het dorp zijn. Gevraagd wie precies van het dorp, antwoordde u dat u niet thuis was om te zien wie zij specifiek waren. U hebt uw vader ook niet gevraagd om deze informatie (CGVS, p. 15). Dit is het allereerste element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Het is immers niet onredelijk om te verwachten van iemand die indirect via een derde persoon bedreigd wordt, dat hij interesse toont in deze feiten en informatie vraagt aan de persoon die rechtstreeks contact had met de bedreiger. Wie precies de bedreiger is, is dan ook een van de eerste aspecten die een bedreigde persoon zou willen weten. U beweerde dat de talibanleden uw dorpelingen waren en dat enkelen zelfs van uw eigen uitgebreide familie waren (CGVS, p. 18). Dan zou u in dit geval meer mogelijkheden moeten hebben om hiernaar te vragen via andere leden van uw (uitgebreide) familie. Dat u niet over deze kennis beschikt en ook geen actie ondernam om dat te weten te komen ondermijnt dus al de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Ook uw verdere verklaringen omtrent de daaropvolgende feiten bleven vaag. Enige tijd na deze bedreigingen zou uw vader vermoord zijn door de taliban. Op een nacht zou hij 's nachts in het dorp neergeschoten zijn toen hij terug naar huis aan het wandelen was na een rouwbezoek. Ondanks het belang ervan, slaagde u er niet in om een indicatie te geven van wanneer uw vader vermoord werd. Gevraagd hiernaar, verklaarde u louter vaagweg dat het "enige tijd na de bedreigingen" was (CGVS, p.15). Gevraagd om een indicatie te geven van wanneer hij vermoord werd, antwoordde u dat u toen

triest was. Dus kon u geen antwoord geven. Gevraagd of hij vóór of na een religieuze feestdag (eid) overleed, antwoordde u eerste dat het “vóór eid” was. U wist echter niet of het vóór het Suikerfeest of vóór het Offerfeest was. Hierna voegde u ook nog toe dat u niet wist of het vóór of na een ‘eid’ was (CGVS, p. 16). Dat u een dergelijk belangrijke gebeurtenis niet eens bij benadering in de tijd kan situeren is een element dat de geloofwaardigheid van dit feit ondermijnt. Uw verdere verklaringen over andere aspecten van zijn moord, zoals hoeveel keer hij beschoten werd of door wie, waren evenmin verhelderend. Zo wist u niet wie precies hem vermoord zou hebben of hoeveel keer hij beschoten zou zijn (CGVS, p. 16). Bovendien linkte u zijn moord aan de taliban maar kon u deze bewering geenszins ondersteunen.

Verder beweerde u dat u, de dag na het overlijden van uw vader, naar Kunduz kwam. U durfde niet naar uw dorp gaan omwille van de talibanaanwezigheid daar. Vervolgens ging u bij uw oom die in de stad Kunduz woonde. U bleef daar ongeveer een maand. In deze periode kreeg uw oom thuis bezoek van de taliban die te weten waren gekomen dat u daar ter plaatse was. U was op dat moment in de kamer binnen het huis. De taliban praatten met uw oom aan de deur maar kwamen niet binnen. Ook over dit feit legde u ongeloofwaardige verklaringen neer. Hoe uw oom ervoor zorgde dat de talibanleden niet binnenshuis kwamen maar aan de deur bleven staan, weet u tot op vandaag niet. “God weet wat voor excuus mijn oom vertelde maar ze zijn weggegaan”, vertelde u tweemaal (CGVS, p. 14, p. 17). Men kan echter redelijkerwijs verwachten dat u, gezien u op dat moment van het bezoek thuis was, een idee zou hebben van hoe dat gesprek tussen uw oom en de taliban verliep en om welke reden de taliban dan gewoon weggingen. Gevraagd hoe deze talibanleden eruit zagen, hield u een algemeen discours. Ze zouden geen wapens mee gehad hebben omwille van de checkpost dat dichtbij het huis van uw oom lag. In plaats daarvan zouden ze messen hebben gedragen. Gevraagd hoe u dit wist, verwees u naar algemene zaken. Uw oom zou zeggen dat de taliban die geen wapens dragen altijd messen zouden dragen (CGVS, p. 16). Aldus slaagde u er niet om deze feiten aannemelijk te maken aan de hand van gedetailleerde en aannemelijke verklaringen.

Na dit incident ging u terug naar uw werk en werkte u nog gedurende één tot anderhalf jaar als soldaat. Uw gegronde vrees voor de taliban dient dan ook danig gerelativeerd te worden. De taliban begonnen nadien naar uw huis te komen. Ze vroegen aan uw moeder om uw jongere broer mee te nemen. Na enkele bezoeken waarin ze de toestemming van uw moeder vroegen, kwamen ze tot slot uw familie bedreigen. U moest terugkomen van uw werk. Anders gingen ze uw broer meenemen of uw huis in brand steken. Opnieuw beschikte u over weinig informatie over deze bezoeken door de taliban. U wist niet hoeveel keer de taliban kwamen voor uw broer. U verklaarde dat ze misschien heel vaak kwamen. Maar uw neef zou u verteld hebben dat ze twee à drie keer kwamen (CGVS, p. 17). Gevraagd wie specifiek van de taliban uw huis bezocht en met uw moeder sprak, antwoordde u dat u niet gevraagd hebt wie (CGVS, p. 17). Opnieuw getuigt uw gedrag van desinteresse die niet overeenkomt met uw verklaarde vrees.

Hierna kwam u terug naar Kunduz om de taliban te tonen dat u met uw job stopte. U wist echter dat de taliban vaak ook teruggekeerden uit het leger onthoofden (CGVS, p. 14). Dus regelde u een smokkelaar om het land te kunnen verlaten. Het is dan ook niet begrijpelijk waarom u nog een dergelijk groot risico nam om terug naar Kunduz te keren als u al op voorhand wist dat u de taliban niet ging ontmoeten zoals zij vroegen, gezien u vermoedde dat ze u gingen onthoofden. Als u deze informatie en vrees al had, kan men redelijkerwijs verwachten dat u andere manieren zocht om uw familieleden uit het dorp weg te halen waar de taliban veel macht hadden. Bovendien is het ook opmerkelijk dat de taliban, die beloofden na één week in actie te schieten, toch niet in actie schoten in de 25 à 30 dagen die u nog in Kunduz spendeerde. Ze wisten immers waar uw oom verbleef. Ze wisten ook dat u tijdens uw vorige bezoek daar verbleef. Waarom ze dan, na dergelijke serieuze bedreigingen, toch niet naar uw oom kwamen is op zijn minst opmerkelijk.

Tenslotte zou uw broer ontvoerd zijn door de taliban en dit twee à drie maand na uw aankomst in België. U vernam dit van uw neef met wie u in contact bent. Opnieuw waren uw verklaringen hieromtrent vaag te noemen. Gevraagd hoe ze uw broer meenamen antwoordde u heel vaag “Hij ging naar buiten. Ze namen hem mee” (CGVS, p. 18). De moellah van uw dorp zou dit gezien hebben. U weet tot op vandaag echter niet wie van de talibangroep uw broer ontvoerde. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat uw familieleden die bij de taliban zaten uw broer ontvoerden. Even later vertelde u echter dat u niet wist wie hem meenam (CGVS, p. 18). Bovendien zouden ze ontkend hebben dat ze uw broer ontvoerden, hetgeen ook niet begrijpelijk is. Het is redelijker om te verwachten dat de taliban, die eerst serieuze bedreigingen uitten tegen u en uw familie en verklaarden dat ze binnen de week in actie gingen schieten, dan ook verantwoordelijkheid zouden nemen voor deze ontvoering.

Gelet op het geheel van het bovenstaande, kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de persoonlijke bedreigingen die u beweerde te hebben gekregen en zullen krijgen van de taliban. Ook de feiten die daarop volgden, met name de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer werden ongeloofwaardig bevonden. Zo kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire

beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de aanvragen tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de

onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterde, zelfstandige man bent met werkervaring die u verder kunt zetten in Kabul. U hebt immers als chauffeur gewerkt in het leger (CGVS, p. 9). U beschikt dus over rijvaardigheden en de nodige rijervaring. Daarnaast beschikt u ook over andere soorten werkervaring. Zo was u in het leger ook verantwoordelijk voor de opslag. Daarnaast werkt u in België in een restaurant. Al deze verschillende werkervaringen kunnen u helpen om werk te vinden in Kabul. Bovendien spreekt u zowel Pashtou als Dari en ook nog Engels en Hindi (CGVS, p. 11, p. 12). U hebt ook affiniteit met de stad Kabul waar u gedurende vierenhalf tot vijf maand training volgde als soldaat (CGVS, p. 7). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. U gevraagd waarom u na uw problemen niet naar Kabul ging vooraleer het land te verlaten, duidde u uw vrees om gevonden te worden door de taliban in Kabul. Gevraagd of er andere redenen waren naast deze, voegde u eraan toe dat u het risico zou lopen in Kabul omdat u dan ooit naar Kunduz zou moeten gaan om uw familie te bezoeken (CGVS, p. 18-19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien kan u ook andere manieren vinden om uw familie te zien in Afghanistan zonder dat u zelf naar Kunduz moet gaan zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS, p. 19).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw badge van het leger, uw Kabul Bankkaart en de twee opleidingsattesten die u neerlegde hebben slechts betrekking op uw job als soldaat, hetgeen in casu niet betwist wordt. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, hetgeen evenmin betwist wordt. U brengt van de problemen met de taliban geen enkel begin van bewijs aan. Bovendien dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan

worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. De enveloppe die u neerlegde komt opmerkelijk genoeg ook uit Kabul. Het zou gestuurd zijn vanuit Kunduz door uw neef die daar woont. Echter staat daarop de gegevens van "M.I." uit Kabul. Het bevat ook geen stempel uit Kunduz, hetgeen in tegenstrijd is met uw verklaring dat deze enveloppe van Kunduz werd gestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee rapporten (stukken 2 en 6) en drie persartikels (stukken 3-5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 12 december 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en

juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden als soldaat bij het Afghaans nationaal leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet kon aangeven wie de talibanleden precies waren die zijn vader kwamen bezoeken, hoewel het zou gaan om mensen van het dorp en van zijn eigen familie, temeer daar hij zich hieromtrent niet eens trachtte te informeren; (ii) hij aangaande de moord op zijn vader geen indicatie kon geven over het tijdstip van deze moord en hij ook over andere aspecten ervan onwetend was; (iii) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn oom in Kunduz bij wie hij gedurende ongeveer een maand verbleef; (iv) hij na de moord op zijn vader nog gedurende één à anderhalf jaar als soldaat werkzaam was zonder dat de taliban actie ondernam, hetgeen zijn voorgehouden vrees voor vervolging door taliban eens te meer relativeert; (v) hij geen eenduidige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis één à anderhalf jaar na de moord op zijn vader; (vi) het niet aannemelijk is dat hij het risico zou nemen om terug te keren naar zijn oom in Kunduz, waar de taliban hem reeds konden lokaliseren, terwijl hij reeds wist dat hij taliban niet zou ontmoeten daar hij vermoedde dat ze hem zouden onthoofden; (vii) hij slechts vage en gebrekkige verklaringen aflegde over de ontvoering van zijn broer; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet kon aangeven wie de talibanleden precies waren die zijn vader kwamen bezoeken, hoewel het zou gaan om mensen van het dorp en van zijn eigen familie, temeer daar hij zich hieromtrent niet eens trachtte te informeren:

“Vooreerst beweerde u dat de taliban te weten waren gekomen dat u voor de overheid werkte waarna ze u begonnen te bedreigen. Ze kwamen immers bij uw vader en vertelden dat u moest stoppen met uw job. Gevraagd naar details over deze bezoeken kon u echter geen specifieke informatie bezorgen aan het CGVS. Deze talibanleden die bij u thuis kwamen, zouden mensen van het dorp zijn. Gevraagd wie precies van het dorp, antwoordde u dat u niet thuis was om te zien wie zij specifiek waren. U hebt uw vader ook niet gevraagd om deze informatie (CGVS, p. 15). Dit is het allereerste element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Het is immers niet onredelijk om te verwachten van iemand die indirect via een derde persoon bedreigd wordt, dat hij interesse toont in deze feiten en informatie vraagt aan de persoon die rechtstreeks contact had met de bedreiger. Wie precies de bedreiger is, is dan ook een van de eerste aspecten die een bedreigde persoon zou willen weten. U beweerde dat de talibanleden uw dorpelingen waren en dat enkelen zelfs van uw eigen uitgebreide familie waren (CGVS, p. 18). Dan zou u in dit geval meer mogelijkheden moeten hebben om hiernaar te vragen via andere leden van uw (uitgebreide) familie. Dat u niet over deze kennis beschikt en ook geen actie ondernam om dat te weten te komen ondermijnt dus al de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud korte, gesloten vragen heeft gesteld en een zeer beperkt geloofwaardigheidsonderzoek heeft gevoerd. Hij meent dat de commissaris-generaal hem had moeten confronteren met de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden. Verder vraagt verzoeker zich af hoe hij in de gegeven omstandigheden zijn vervolgers zou hebben kunnen identificeren. Hij wijst erop dat hij verklaarde met zijn neef te hebben gesproken, een element dat door de commissaris-generaal flagrant wordt miskend, aldus verzoeker.

Wat betreft het verloop van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de wijze van vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onvoldoende (open) vragen zouden zijn gesteld. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaagheid die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Aangezien verzoeker wel degelijk de kans kreeg om alle elementen betreffende zijn vluchtrelaas aan te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud, is er *in casu* dan ook geen sprake van een schending van zijn rechten van verdediging.

Voorts kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de individuen die hem zouden bedreigen, alvorens de ingrijpende beslissing te nemen zijn land van herkomst te verlaten om in België internationale bescherming te vragen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de talibanleden die zijn vader aanspraken, mensen van zijn dorp waren en sommigen zelfs leden van zijn eigen uitgebreide familie. Waar verzoeker opmerkt dat hij verklaarde met zijn neef te hebben gesproken, dient erop gewezen dat dit element er klaarblijkelijk niet toe heeft bijgedragen dat verzoeker alsnog bijkomende informatie kon verschaffen over zijn vervolgers. Dit element kan dan ook bezwaarlijk aantonen dat verzoeker wel degelijk afdoende inspanningen zou hebben geleverd om zich over deze bedreigers te informeren.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker aangaande de moord op zijn vader geen indicatie kon geven over het tijdstip van deze moord en hij ook over andere aspecten ervan onwetend was:

"Ook uw verdere verklaringen omtrent de daaropvolgende feiten bleven vaag. Enige tijd na deze bedreigingen zou uw vader vermoord zijn door de taliban. Op een nacht zou hij 's nachts in het dorp neergeschoten zijn toen hij terug naar huis aan het wandelen was na een rouwbezoek. Ondanks het belang ervan, slaagde u er niet in om een indicatie te geven van wanneer uw vader vermoord werd. Gevraagd hiernaar, verklaarde u louter vaagweg dat het "enige tijd na de bedreigingen" was (CGVS, p.15). Gevraagd om een indicatie te geven van wanneer hij vermoord werd, antwoordde u dat u toen triest was. Dus kon u geen antwoord geven. Gevraagd of hij vóór of na een religieuze feestdag (eid) overleed, antwoordde u eerste dat het "vóór eid" was. U wist echter niet of het vóór het Suikerfeest of vóór het Offerfeest was. Hierna voegde u ook nog toe dat u niet wist of het vóór of na een 'eid' was (CGVS, p. 16). Dat u een dergelijk belangrijke gebeurtenis niet eens bij benadering in de tijd kan situeren is een element dat de geloofwaardigheid van dit feit ondermijnt. Uw verdere verklaringen over andere aspecten van zijn moord, zoals hoeveel keer hij beschoten werd of door wie, waren evenmin verhelderend. Zo wist u niet wie precies hem vermoord zou hebben of hoeveel keer hij beschoten zou zijn (CGVS, p. 16). Bovendien linkte u zijn moord aan de taliban maar kon u deze bewering geenszins ondersteunen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verder werd bevraagd omtrent het tijdstip van de moord op zijn vader en dat hem evenmin werd gevraagd om een indicatie van dit tijdstip te geven. Hij meent dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met zijn profiel van laaggeschoolde jongeman afkomstig uit een landbouwersfamilie en een rurale omgeving, en bijkomende vragen had moeten stellen, zoals "*hoeveel maanden geleden voor je vertrek*", "*welk seizoen*", "*welke maand*", "*welk jaar*", "*weken of maanden*". Tevens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: "*Het feit dat verzoeker niet weet of het voor het suikerfeest dan of voor het offerfeest, kan hem geenszins kwalijk worden genomen. Daarbij dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geenszins aantoonde dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de indicatie 'voor eid' in strijd zou zijn met de chronologie van de feiten. De verwerende partij kan dit element nochtans*

perfect onderzoeken en vaststellen of de feiten zich voor een eid al dan niet hebben voorgedaan. Dit onderzoek is echter niet gebeurd, noch wordt dit element gemotiveerd in de bestreden beslissing."

Er dient vastgesteld dat verzoeker opnieuw kritiek uit op het verloop van het persoonlijk onderhoud, doch dat hij tevens nog steeds nalaat enige tijdsindicatie te verschaffen inzake de beweerde moord op zijn vader. Dat hij in dit kader een aantal vragen opsomt die volgens hem dienden te worden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, zonder dat hij enig antwoord op deze vragen formuleert, is allerminst ernstig. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de moord op zijn vader een zeer ingrijpende gebeurtenis is in het leven van verzoeker en bijgevolg in zijn geheugen is gegrift, zodat tevens kan worden verwacht dat hij er achteraf in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non*. Zoals verzoeker terecht opmerkt, heeft de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk een poging ondernomen om verzoeker de kans te geven de moord op zijn vader in de tijd te situeren, namelijk door de vraag of deze voor of na een eid plaatsvond. Dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet de uitdrukkelijke vraag werd gesteld om een indicatie van het tijdstip van de moord op zijn vader te geven, is niet relevant. Nogmaals dient er immers op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen".

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn oom in Kunduz bij wie hij gedurende ongeveer een maand verbleef:

"Verder beweerde u dat u, de dag na het overlijden van uw vader, naar Kunduz kwam. U durfde niet naar uw dorp gaan omwille van de talibanaanwezigheid daar. Vervolgens ging u bij uw oom die in de stad Kunduz woonde. U bleef daar ongeveer een maand. In deze periode kreeg uw oom thuis bezoek van de taliban die te weten waren gekomen dat u daar ter plaatse was. U was op dat moment in de kamer binnen het huis. De taliban praatten met uw oom aan de deur maar kwamen niet binnen. Ook over dit feit legde u ongeloofwaardige verklaringen neer. Hoe uw oom ervoor zorgde dat de talibanleden niet binnenshuis kwamen maar aan de deur bleven staan, weet u tot op vandaag niet. "God weet wat voor excuus mijn oom vertelde maar ze zijn weggegaan", vertelde u tweemaal (CGVS, p. 14, p. 17). Men kan echter redelijkerwijs verwachten dat u, gezien u op dat moment van het bezoek thuis was, een idee zou hebben van hoe dat gesprek tussen uw oom en de taliban verliep en om welke reden de taliban dan gewoon weggingen. Gevraagd hoe deze talibanleden eruit zagen, hield u een algemeen discours. Ze zouden geen wapens mee gehad hebben omwille van de checkpoint dat dichtbij het huis van uw oom lag. In plaats daarvan zouden ze messen hebben gedragen. Gevraagd hoe u dit wist, verwees u naar algemene zaken. Uw oom zou zeggen dat de taliban die geen wapens dragen altijd messen zouden dragen (CGVS, p. 16). Aldus slaagde u er niet om deze feiten aannemelijk te maken aan de hand van gedetailleerde en aannemelijke verklaringen."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er dienaangaande op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze feiten plaatsvonden in het vierde stadsdistrict en de taliban om die reden een de deur bleven staan en niet binnen konden. Hij merkt daaromtrent op als volgt in zijn verzoekschrift: *"Daaruit kan worden afgeleid dat verzoeker wilde stellen dat de taliban in de stad niet zomaar een huis kunnen binnenkomen en dat ze dit risico niet zomaar op elk moment nemen. Waarom de verwerende partij verzoeker niet verder heeft bevraagd is voor verzoeker een raadsel. Gelet op het en in het licht van het feit dat verwerende partij verzoekers verklaringen miskent, faalt de overige argumentatie van de verwerende partij in feite."*

Opnieuw komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-bewering die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Het is allerminst redelijk te verwachten dat de *protection officer* uit verzoekers antwoord op de vraag hoe het komt dat de talibanleden het huis van zijn oom niet binnengingen als ze wisten dat hij daar was, namelijk *"Het was op het 4de stadsdistrict. Ze konden niet binnen."* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), diende af te leiden dat verzoeker hiermee bedoelde dat de taliban in de stad niet zomaar een huis binnenkomen wanneer verzoeker zulks zelf niet uiteenzet. Wederom dient herhaald dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Niet kan worden aangenomen dat de taliban, die verzoekers vader reeds zouden hebben vermoord, en vervolgens verzoeker bij zijn oom in Kunduz lokaliseerden en het huis van zijn oom bezochten, zich zouden laten tegenhouden door een mogelijks verbod van de autoriteiten om bepaalde huizen binnen te komen indien deze niet-gestaafde bewering al op waarheid zou berusten. Dat de taliban in de stad geen risico's zouden nemen, valt niet te rijmen met verzoekers verklaring dat zij wel degelijk naar het huis van zijn oom kwamen. Gezien het geheel van wat

voorafgaat, doet voormelde uiteenzetting in het verzoekschrift eerder verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, dan dat het de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker na de moord op zijn vader nog gedurende één à anderhalf jaar als soldaat werkzaam was zonder dat de taliban actie ondernam, hetgeen zijn voorgehouden vrees voor vervolging door taliban eens te meer relativeert, en dat hij geen eenduidige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis één à anderhalf jaar na de moord op zijn vader:

“Na dit incident ging u terug naar uw werk en werkte u nog gedurende één tot anderhalf jaar als soldaat. Uw gegronde vrees voor de taliban dient dan ook danig gerelativeerd te worden. De taliban begonnen nadien naar uw huis te komen. Ze vroegen aan uw moeder om uw jongere broer mee te nemen. Na enkele bezoeken waarin ze de toestemming van uw moeder vroegen, kwamen ze tot slot uw familie bedreigen. U moest terugkomen van uw werk. Anders gingen ze uw broer meenemen of uw huis in brand steken. Opnieuw beschikte u over weinig informatie over deze bezoeken door de taliban. U wist niet hoeveel keer de taliban kwamen voor uw broer. U verklaarde dat ze misschien heel vaak kwamen. Maar uw neef zou u verteld hebben dat ze twee à drie keer kwamen (CGVS, p. 17). Gevraagd wie specifiek van de taliban uw huis bezocht en met uw moeder sprak, antwoordde u dat u niet gevraagd hebt wie (CGVS, p. 17). Opnieuw getuigt uw gedrag van desinteresse die niet overeenkomt met uw verklaarde vrees.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Ten vierde stelt de verwerende partij dat na het incident verzoeker naar zijn werk ging en werkte hij nog gedurende één tot anderhalf jaar als soldaat. De verwerende partij relativeert verzoekers gegronde vrees voor de taliban, en dit zonder enige verwijzing naar rapporten, terwijl objectieve informatie toch het tegendeel aantonen. De verwerende partij poogt om aan te tonen dat verzoeker niet zou weten hoeveel keer de taliban nog bij zijn huis kwamen, maar uit de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker daarover klaarheid schept. Hij stelt dat ze heel vaak kwamen en verzoeker preciseert dat zijn neef hem vertelde dat ze twee à drie keer kwamen.”

Dat verzoeker, na bedreigingen aan en vervolgens de moord op zijn vader omwille van verzoekers werkzaamheden als soldaat voor het Afghaanse leger, gewoon opnieuw gedurende ongeveer anderhalf jaar zijn werkzaamheden als soldaat hervat zonder dat de taliban intussen enige actie ondernam, is wel degelijk dermate onaannemelijk dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De objectieve informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is niet van aard hierop een ander licht te werpen; dit betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon en volstaat dan ook niet om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken (zie ook *infra*).

Wat betreft het aantal bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis één à anderhalf jaar na de moord op zijn vader, verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud als volgt: *“Misschien veel keer. Maar mijn neef zei 2-3 keer.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat “2-3 keer” gelijkgesteld kan worden met een precisering van ‘veel’ bezoeken. Aldus zijn verzoekers verklaringen dienaangaande wel degelijk tegenstrijdig.

2.3.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico zou nemen om terug te keren naar zijn oom in Kunduz, waar de taliban hem reeds konden lokaliseren: *“Hierna kwam u terug naar Kunduz om de taliban te tonen dat u met uw job stopte. U wist echter dat de taliban vaak ook teruggekeerden uit het leger onthoofden (CGVS, p. 14). Dus regelde u een smokkelaar om het land te kunnen verlaten. Het is dan ook niet begrijpelijk waarom u nog een dergelijk groot risico nam om terug naar Kunduz te keren als u al op voorhand wist dat u de taliban niet ging ontmoeten zoals zij vroegen, gezien u vermoedde dat ze u gingen onthoofden. Als u deze informatie en vrees al had, kan men redelijkerwijs verwachten dat u andere manieren zocht om uw familieleden uit het dorp weg te halen waar de taliban veel macht hadden. Bovendien is het ook opmerkelijk dat de taliban, die beloofden na één week in actie te schieten, toch niet in actie schoten in de 25 à 30 dagen die u nog in Kunduz spendeerde. Ze wisten immers waar uw oom verbleef. Ze wisten ook dat u tijdens uw vorige bezoek daar verbleef. Waarom ze dan, na dergelijke serieuze bedreigingen, toch niet naar uw oom kwamen is op zijn minst opmerkelijk.”*

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij hierover niet voldoende is bevraagd geweest en dat hij niet met dit motief is geconfronteerd geweest. Verder merkt hij op als volgt: *“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de verwerende partij het antwoord kent, met*

name dat verzoeker zijn familieleden probeerde weg te halen uit het dorp waar de taliban veel macht hadden. De verwerende partij is uiterst onzorgvuldig en gaat voor de zoveelste keer voorbij aan verzoekers verklaringen.”

Zoals hiervoor reeds meermaals gesteld, is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaagheid die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Terecht besluit de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoeker terugkeert naar zijn oom in Kunduz, alwaar de taliban hem reeds eerder konden lokaliseren, terwijl hij niet van plan was de taliban nog te ontmoeten omdat hij vreesde dat zij hem alsnog zouden onthoofden. Dat hij naar zijn oom terugkeerde teneinde zijn familie uit zijn dorp weg te halen, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit verklaard. Dat hij in zijn verzoekschrift plots deze suggestie uit de bestreden beslissing overneemt als realiteit, is dan ook allerminst ernstig.

2.3.2.9. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts vage en gebrekkige verklaringen aflegde over de ontvoering van zijn broer:

“Tenslotte zou uw broer ontvoerd zijn door de taliban en dit twee à drie maand na uw aankomst in België. U vernam dit van uw neef met wie u in contact bent. Opnieuw waren uw verklaringen hieromtrent vaag te noemen. Gevraagd hoe ze uw broer meenamen antwoordde u heel vaag “Hij ging naar buiten. Ze namen hem mee” (CGVS, p. 18). De moellah van uw dorp zou dit gezien hebben. U weet tot op vandaag echter niet wie van de talibangroep uw broer ontvoerde. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat uw familieleden die bij de taliban zaten uw broer ontvoerden. Even later vertelde u echter dat u niet wist wie hem meenam (CGVS, p. 18). Bovendien zouden ze ontkend hebben dat ze uw broer ontvoerden, hetgeen ook niet begrijpelijk is. Het is redelijker om te verwachten dat de taliban, die eerst serieuze bedreigingen uitten tegen u en uw familie en verklaarden dat ze binnen de week in actie gingen schieten, dan ook verantwoordelijkheid zouden nemen voor deze ontvoering.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.10. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw badge van het leger, uw Kabul Bankkaart en de twee opleidingsattesten die u neerlegde hebben slechts betrekking op uw job als soldaat, hetgeen in casu niet betwist wordt. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, hetgeen evenmin betwist wordt. U brengt van de problemen met de taliban geen enkel begin van bewijs aan. Bovendien dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. De enveloppe die u neerlegde komt opmerkelijk genoeg ook uit Kabul. Het zou gestuurd zijn vanuit Kunduz door uw neef die daar woont. Echter staat daarop de gegevens van “M.I.” uit Kabul. Het bevat ook geen stempel uit Kunduz, hetgeen in tegenstrijd is met uw verklaring dat deze enveloppe van Kunduz werd gestuurd.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij omwille van zijn werkzaamheden als soldaat voor het Afghaanse leger en mede gelet op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst een risicoprofiel heeft, dient erop gewezen dat hij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hoger is reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker aangevoerde problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden als soldaat voor het Afghaanse leger geen geloof kan worden gehecht. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-6) blijkt niet dat iedere soldaat louter door zijn aanwezigheid in verzoekers regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt en/of dan een beoordeling *in concreto* niet noodzakelijk zou zijn. Aldus is deze informatie evenmin van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

2.3.2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn profiel, met name dat hij niet hooggeschoold is, na het overlijden van zijn vader de kostwinner van de familie was, en dat hij afkomstig is uit een landbouwersfamilie en uit een afgelegen regio, slaagt hij er evenmin in op het voorgaande een ander licht te werpen. Immers, deze elementen doen op generlei wijze afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker aangaande de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt. Uit het voorgaande is echter gebleken dat dit *in casu* niet het geval is. Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten hoe en/of wanneer het feit dat hij niet hooggeschoold zou zijn, dat hij na het overlijden van zijn vader de kostwinner van de familie zou zijn geweest en dat hij van een landbouwersfamilie uit een afgelegen regio afkomstig is hem zou verhinderen coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande zijn vluchtrelaas. Nergens blijkt dat de commissaris-generaal de lat dermate hoog zou hebben gelegd dat verzoeker geen schijn van kans zou hebben gehad "*om zijn zaak op degelijke wijze te verdedigen*". Gelet op de vele vaagheden, ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden die doorheen de bestreden beslissing op terechte wijze worden aangehaald, kan verzoeker allerminst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal impliciet erkent dat verzoeker voldoende heeft meegewerkt aan de procedure.

2.3.2.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van geheugenproblemen en zijn psychologische gezondheidstoestand (p. 15), dient vastgesteld dat zijn raadsman ter terechtzitting verklaarde dat dit een materiële vergissing betreft.

2.3.2.13. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de

individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-6) heeft betrekking op de situatie in de provincie Kunduz en niet op deze in de stad Kabul.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterde, zelfstandige man bent met werkervaring die u verder kunt zetten in Kabul. U hebt immers als chauffeur gewerkt in het leger (CGVS, p. 9). U beschikt dus over rijvaardigheden en de nodige rijervaring. Daarnaast beschikt u ook over andere soorten werkervaring. Zo was u in het leger ook verantwoordelijk voor de opslag. Daarnaast werkt u in België in een restaurant. Al deze verschillende werkervaringen kunnen u helpen om werk te vinden in Kabul. Bovendien spreekt u zowel Pashtou als Dari en ook nog Engels en Hindi (CGVS, p. 11, p. 12). U hebt ook affiniteit met de stad Kabul waar u gedurende vierenhalf tot vijf maand training volgde als soldaat (CGVS, p. 7). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. U gevraagd waarom u na uw problemen niet naar Kabul ging vooraleer het land te verlaten, duidde u uw vrees om gevonden te worden door de taliban in Kabul. Gevraagd of er andere redenen waren naast deze, voegde u eraan toe dat u het risico zou lopen in Kabul omdat u dan ooit naar Kunduz zou moeten gaan om uw familie te bezoeken (CGVS, p. 18-19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien kan u ook andere manieren vinden om uw familie te zien in Afghanistan zonder dat u zelf naar Kunduz moet gaan zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS, p. 19).”

Wat betreft zijn talenkennis, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij maar een beetje Dari spreekt, net zoals hij maar een beetje Engels spreekt, waardoor het voor hem een raadsel is hoe hij zich in Kabul moet behelpen in het Dari. Er kan echter niet worden ingezien dat verzoekers kennis van het Dari dermate beperkt is dat hij niet in staat zou zijn om in Kabul een leven op te bouwen of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om deze taal beter te leren eens hij er zich heeft gevestigd, temeer daar hij zich heden in België bevindt, een land waarvan hij geen enkele van de drie landstalen spreekt.

Dat verzoeker gedurende zijn opleiding in Kabul onderworpen was aan restricties, kan worden aangenomen, doch op zich is dit onvoldoende om aan te nemen dat verzoeker dat verzoeker geen enkele affiniteit heeft met de stad. Deze affiniteit impliceert immers niet dat wordt aangenomen dat verzoeker de stad grondig kent; er kan echter wel worden aangenomen dat verzoeker enige bekendheid heeft met de stad, die hem kan helpen ingeval hij zich er zou vestigen.

Verzoeker meent voorts in zijn verzoekschrift dat zijn werkervaring in Afghanistan en België, gezien zijn profiel en talenkennis, niet betekent dat hij in Kabul zou kunnen werken. Zijn profiel en talenkennis kwamen hoger reeds aan bod en kunnen niet worden aanzien als een belemmering in zijn hoofde om werk te vinden in Kabul. Verzoekers werkervaring in Afghanistan en in België is dan ook wel degelijk relevant bij de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden inzake het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief in Kabul in zijn hoofde.

Waar verzoeker aanvoert dat hij onvoldoende zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, dient vastgesteld dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk werd gevraagd of hij zich in Kabul zou kunnen vestigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Bovendien beschikt verzoeker middels het devolutief karakter van onderhavig beroep over de mogelijkheid om al zijn grieven met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar Kabul in zijn hoofde kenbaar te maken.

Hoewel uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de infrastructuur in de stad de afgelopen maanden steeds meer onder druk komt te staan van de grote toestroom van IDP's en

teruggekeerde vluchtelingen, blijkt uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 106) dat alleenstaande jongemannen nog steeds kunnen worden geacht zonder de steun van een netwerk een leven op te bouwen in Kabul. Dit betreft allerminst een omkering van de bewijslast in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verder kunnen er geen elementen worden vastgesteld die verzoeker zouden verhinderen een leven op te bouwen in Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER